

สรุป

คำพิพากษาศาลแพ่งที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คดีหมายเลขดำที่ พ๓๙,๔๗,๙๔/๒๕๕๐

คดีหมายเลขแดงที่ พ๙๗,๙๘,๙๙/๒๕๖๐

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีพิเศษ ๓
สำนักงานอัยการสูงสุด

ผู้ร้อง

นาย ท.

ผู้คัดค้าน

ความผิดต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒

คดีทั้งสามสำนวนศาลมีคำสั่งรวมการพิจารณา เนื่องจากคู่ความเดียวกัน ให้เรียกพนักงานอัยการว่าผู้ร้อง เรียกนายทง ว่าผู้คัดค้าน

ผู้ร้องยื่นคำร้องทั้งสามสำนวน ขอให้ศาลไต่สวนและมีคำสั่งให้ริบทรัพย์สิน เป็นที่ดินตามโฉนดและตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (นส.๓ก.) รวมทั้งสิ้น ๕๙ รายการ ตกเป็นของแผ่นดิน

ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านทั้งสามสำนวน ขอให้ยกคำร้องและปล่อยทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งสามสำนวน

ผู้ร้องและผู้คัดค้านนำสืบ

พิเคราะห์พยานหลักฐานของผู้ร้องและผู้คัดค้านแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ศาลอาญาและศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ส่งตัวผู้คัดค้านไปดำเนินคดีที่ศาลแขวงประเทศสหรัฐอเมริกาประจำเขตแคลิฟอร์เนียเหนือ ตามคำฟ้องของพนักงานอัยการ โดยผู้คัดค้านถูกกล่าวหาจำนวน ๓ กระทั่งความผิด และได้ทำบันทึกข้อตกลงยุติคดีกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกาที่ศาลแขวงสหรัฐแขวงเหนือแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย แผนกนครซานฟรานซิสโก เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ ยินยอมให้การรับสารภาพว่าการกระทำความผิดในกระทงที่สาม คือ ความผิดฐานสมคบวางแผนร่วมกันลักลอบนำกัญชาเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา อันเป็นความผิดลักษณะ ๒๑ มาตรา ๙๕๒ (A) , ๙๖๐ (A) (B) และ ๙๖๓ มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ ๑๐ ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิต

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า คำร้องขอให้ริบทรัพย์สินของผู้คัดค้านตกเป็นของแผ่นดิน โดยอาศัยหลักกฎหมายแห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มีผลย้อนหลังใช้บังคับกับผู้คัดค้านได้หรือไม่

เห็นว่า ผู้คัดค้านโต้แย้งคัดค้านว่ามูลเหตุที่คณะกรรมการธุรกรรมมีมติให้ริบทรัพย์สิน เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ.๒๕๑๖-๒๕๓๗ ซึ่งเกิดก่อนมีการบัญญัติกฎหมายพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมาย เมื่อพิจารณาหมวด ๖ การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มีลักษณะเป็นมาตรการทางแพ่ง

กองกฎหมาย LEGAL AFFAIRS BUREAU

อันเป็นลักษณะเฉพาะ โดยมีวัตถุประสงค์มุ่งคุ้มครองประโยชน์ของสังคม มาตราดังกล่าวไม่ใช่โทษทางอาญา สามารถนำหลักกฎหมายดังกล่าวใช้บังคับย้อนหลังได้

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า การกระทำของผู้คัดค้านเป็นความผิดมูลฐาน ตามมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ หรือไม่

เห็นว่า ผู้คัดค้านไม่เคยถูกดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด หรือกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในประเทศไทย แต่เมื่อพิจารณาบันทึกข้อตกลงยุติคดีกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกาที่ศาลแขวงมลรัฐแขวงเหนือแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย แผนกนครซานฟรานซิสโก ตามเอกสารหมายเลข ร.๓๕ แล้ว ผู้คัดค้านให้การยอมรับว่าเป็นผู้จัดหาภูเขาจำนวนหนึ่งในเอเชียอาคเนย์เพื่อจัดส่งมายังประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเจือสมกับพยานผู้ร้องว่าผู้คัดค้านมีพฤติการณ์ในการซื้อขายภูเขาในเขตพื้นที่จังหวัดนครพนมและพื้นที่เขตประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แม้ความผิดที่ผู้คัดค้านให้การยอมรับจะเกิดขึ้นที่ประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ลักษณะของขั้นตอนการดำเนินการจัดหาและจัดส่งภูเขาเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา ย่อมต้องมีส่วนหนึ่งส่วนใดของการกระทำที่เกิดขึ้นในประเทศไทย กรณีย่อมถือได้ว่าการกระทำของผู้คัดค้านเข้าลักษณะความผิดตามมูลฐานของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่าทรัพย์สินตามคำร้องเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือไม่

เห็นว่า ผู้คัดค้านนำสืบถึงการได้ทรัพย์สินมาจากการกระทำธุรกรรมซื้อขาย เมื่อพิจารณารายการทำธุรกรรมการซื้อขายที่ดินของผู้คัดค้าน มี บริษัท ชมวิพพญา จำกัด กับบริษัท เบลลา รอยัล จำกัด เป็นผู้ซื้อที่ดิน ซึ่งบริษัทดังกล่าวมีกรรมกรชดเดียวกัน แต่ผู้คัดค้านมิได้นำกรรมกรบริษัททั้งสองบริษัทมานำสืบให้เห็นถึงบัญชีบุคคลของบริษัทว่าเป็นอย่างไร ประกอบกิจการขาดทุนหรือมีรายได้อย่างไร และเมื่อพิจารณบันทึกถ้อยคำของกรรมการบริษัท เบลลา รอยัล จำกัด ท้ายคำขอจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเอกสารหมายเลข ค.๑๒๐ ปรากฏว่าบริษัท เบลลา รอยัล จำกัด จดทะเบียนนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๙ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบริษัทผู้ซื้อจัดตั้งบริษัทขึ้นมาได้เพียงเดือนเศษ แต่มาซื้อที่ดินตามสัญญาซื้อขาย เอกสารหมายเลข ค.๑๑๘ และ ค.๑๑๙ มีมูลค่าสูงถึง ๒๓๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท และการทำนิติกรรมซื้อขายที่ดินตามเอกสารหมายเลข ค.๑๑๙ ที่ดินมีจำนวนเนื้อที่เพียง ๑๖๕ ตารางวา แต่ทำสัญญาซื้อขายกันสูงถึง ๑๗๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท กรณีย่อมทำให้เกิดข้อสงสัยว่าผู้คัดค้านกับบริษัทดังกล่าวมีการซื้อขายกันจริงหรือไม่ อีกทั้งเมื่อพิจารณาถึงสถานะของผู้คัดค้านเคยได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แต่ผลการตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับการยื่นแบบรายการเสียภาษีและรายได้พึงประเมินระหว่างปี พ.ศ.๒๕๓๖ ถึงปี พ.ศ.๒๕๔๗ กลับไม่พบข้อมูลการยื่นแบบแสดงรายการเสียภาษีแต่อย่างใด ย่อมเป็นมูลเหตุข้อสงสัยว่าผู้คัดค้านเป็นผู้มีรายได้อย่างปกติเพียงพอในการที่จะซื้อที่ดินทั้ง ๕๙ รายการได้หรือไม่ เมื่อผู้คัดค้านอ้างว่าเงินที่นำไปซื้อที่ดินทั้ง ๕๙ รายการ ตามบัญชีทรัพย์สินที่ผู้ร้องขอให้ศาลริบตกเป็นของแผ่นดิน เป็นเงินที่ผู้คัดค้านได้มาจากการประกอบธุรกิจโรงแรม การกู้ยืมเงินจากธนาคารและสถาบันการเงินอื่น ผู้คัดค้านต้องมีภาระการพิสูจน์ให้เห็นถึงเงินอันเป็นรายได้ว่ามีที่มาสมเหตุสมผลอย่างไร ช่วงเวลาก่อนและหลังผู้คัดค้านถูกส่งตัวไปดำเนินคดีที่ประเทศสหรัฐอเมริกาว่ามีรายได้ในแต่ละปีอย่างไร พยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่นำสืบมายังไม่มีน้ำหนักทำให้เชื่อได้ว่าทรัพย์สินทั้ง ๕๙ รายการดังกล่าว

เป็นทรัพย์สินที่ไม่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้คัดค้าน จึงเห็นควรให้รับทรัพย์สินทั้ง ๕๙ รายการดังกล่าว ตกเป็นของแผ่นดิน

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า คดีของผู้ร้องขาดอายุความหรือไม่

เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ หมวด ๖ การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นมาตรการพิเศษที่มีลักษณะเฉพาะ ไม่ใช่เรื่องการใช้สิทธิเรียกร้องทางแพ่ง อันจะนำหลักอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับได้ คดีของผู้ร้องจึงไม่ขาดอายุความ

จึงมีคำสั่งให้ที่ดินทั้ง ๕๙ รายการ ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ